

J.A. Mendiola

Ha marxat un dels més grans. Pot ésser l'únic que ha estat tothom sense deixar d'ésser ell mateix. Ha estat un pobre diable, un seductor, un periodista acabat, un Casanova patètic, un home sense memòria amb dues dones, fins i tot el General Custer. Va marxar després de Fellini, és clar, sempre darrere del gran mestre, l'home que el convertí en un intel·lectual, com deia rient Marcello Mastroianni. Pot ser que Pereira fos un personatge premonitori. Ell preparava obituaris amb antelació, volia dir que en preparàssim el seu. No hi vam fer cas. Tal vegada perquè seguia fent feina com un possés.

Deia que no podia fer res més. I la darrera que va fer fou rodar un títol significatiu, *Tres vides i una sola mort*, mentre damunt l'escenari interpretava una altra obra amb títol contundent, *Les darreres llunes*. Ell va tenir moltes més existències, en la pell de personatges irrepetibles. Mai va ser el més llest de la pel·lícula, però sempre el protagonista absolut. La seva llum lluïa amb més intensitat que cap altra, amb una capacitat quasi imperceptible per canviar de registre. Mai ningú li va fer ombra, ni tan sols Catherine Deneuve o Faye Dunaway a la vida real.

Incomprensible, perquè Marcello era un home senzill, mai un heroi. Ni tan sols al cinema. Més bé era un perdedor, no massa melodramàtic, quotidià, vell, amic entranyable, que mereix les mateixes paraules que ja vaig dedicar a Fellini, trobades escrites a una paret d'un carrer de Venècia: *Non muore chi vive nel cuore di chi resta*. Com va dir Marco Ferreri quan sortí de la Rue de Sein on vivia l'actor: *Marcello no ha mort*, afirma Pereira. ♦

